

Да не ходатъ и тѣ тѣй да велѣатъ ;
 А тѣ повеч' за модитѣ бѣснѣатъ.
 Ей за тѣй мжжѣ-тѣ не харосватъ,
 Че то и дъртитѣ съ моди га индосватъ!
 Не са видатъ, сѣ р а т а имъ се връчки,
 Ами нещатъ малакови съ шестъ прѣчки,
 Ам' ги искатъ отъ дванайн на гора;
 Сажшь изъ тѣй че по-много ще сторатъ.
 Бѣли глави покитени из балази,
 Съ кързета, съ оубъ ми ти атлази,
 Съ мантилата, изъ волети . . . . . какън съ
 Хубосници да ги видишь ! — Ургн съ . . . . . тѣй
 Тѣхъ кат' гредашъ, до какъ вече шо-остана ?
 Дѣ живѣйми ? чакъ не сме въ Балкана;
 На ли и ний съ хора ще са свѣрели . . . . .
 Какъвъ колай ? — тѣй го иска тѣй време :
 Ще к ъ ц а м н и н ий както и сака
 Че да видимъ до дѣ шемъ го окрѣка . . . . .

— — —

ЕЛЕНКА ПЯКЪ ПОВТАРЯ.

— Да съ нѣшо вар' пѣзчи пѣсти моди,
 Че тѣй челѣкъ подирѣ нмъ да ходи;